

επαναλαμβάνουμε, να μην επιτύχη δ,τι ζητεί.

Δέν πρέπει όμως να συγχέουμε τόν έρωτα με τό πάθος. Είνε δύο πράγματα έντελώς διαφορετικά.

Ό έρως είναι ένα αισθήμα άκαθόριστο, που γεννιέται μέσα στις καρδιές μας, χωρίς να ξέρουμε κι' έμεις πώς.

Είνε μία τελεία προσφορά τού έαυτού μας, μπορούμε να ποιήμε, χωρίς καμιά σκέψη εγωιστική, χωρίς καμιά επίθυμία ταπεινής απολαύσεως.

Η έντυχία τού πάσματος που αγαπούμε, πρέπει να είναι ό μόνος σκοπός μας, χωρίς να ελπίσουμε σε καμιά δική μας ευχαρίστηση, εκτός από τή συνείδηση ότι θυσιασθήκατε για τό λατρευτό μας πλάσμα.

Ένώ τό πάθος, απεναντίας, είναι πρώτα από όλα εγωιστικό, και δέν ελπιέεται παρά μόνο στην έρήμερη απόλαυση.

Ό άνθρωπος λοιπόν που αγαπάει με πάθος τυφλό, ένστικτώδες, πολύ σπάνια θα μπορούσε να επιβληθί με τή σκέψη στο πλάσμα που ελπίσκει, γιατί μη σκεπτόμενος τίποτα άλλο, παρά τήν εκκλήρωσι τού πόθου του, δέν μπορεί να χρησιμοποιήσει τις μαγνητικές και ψυχικές του δυνάμεις, ή όποιες είναι άπαραίτητες για να κατορθώσει να ελπίσει.

Κι' έτσι, αντί ό άνθρωπος αυτός να εμπνεύσει συμπάθειαν στο πρόσωπο που τόν ενδιαφέρει, εμπνέει συχνά αντίπαδη συμπεριφορά.

Γιά να επιτύχουμε δηλαδή μέσω της υποβολής, πρέπει να ελπίσουμε πρώτ' απ' όλα ψυχικός.

Πρέπει ή ψυχή μας να ενεργή.

Η ψυχή είναι ή έστια των μαγνητικών αντινοσηλών.

Μιλάτε λοιπόν με τό πρόσωπο που αγαπάτε, κυττάζτε το έρωτα, όπως να συγκεντρώνετε όλη σας τήν ψυχή στα μάτια σας, κι' έχοντας πάντα πίστι και πεποίθησι στη δύναμή σας.

Όταν αγαπούμε με όλη τή δύναμη της ψυχής μας, τελεία κι' αληθινά, τότε μπορούμε να επιβληθούμε και από μακριά, στο λατρευτό μας πλάσμα.

Άρχι να συγκεντρώσουμε όλη μας τή σκέψη πρὸς αυτό, όλο τό αισθημά μας, όλη τή λαχτάρα μας.

Έτσι θα τού μεταδώσουμε τήν αγάπη μας και θα τού επιβληθούμε να μας αγαπήσει με τό ίδιο αληθινό και δυνατό αισθήμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΔ

Στό κουρείο. Μεταξύ τού φίλιμου κουρέως και τού άνόηχτου πελάτου:

— Ω! έχετε πολύ λεπτά μαλλιά, κύριε, λεπτά σαν μετάξι...

— Ναι.

— Έπρετε όμως κάτι να βάξετε έάνω.

— Ναι, κάτι βάζω κάθε πρωί που βγαίνω απ' τό σπίτι μου.

— Και μπορώ να σας ρωτήσω τι βάξετε;

— Τό... καπέλλο μου!...

— I....

Μεταξύ φίλων:

— Πιστεύεις στη μετεμνήσθωσι;

— Όχι. Έσύ πιστεύεις;

— Ναι.

— Όποτε λοιπόν ήτηξες κάποτε... ζώο.

— Ναι, και μάλιστα γάιδαρος.

— Πότε;

— Τότε που σου έδαναισα τις 200 δραχμές.

Στό δικαστήριο:

Ό π ρ ό ε δ ρ ο ς. — Και τί δουλειά έκανες κατά τό 1922;

Ό κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς (διάσημος-λαοδότης). — Άνοιξα ένα χρυσοχοείο, κύριε πρόεδρε.

Ό π ρ ό ε δ ρ ο ς. — Μπ! Και με τί κεφάλαια;

Ό κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. — Μ' ένα... αντίκλειδι!

Στό μονάδικο:

— Είνε φρέσκα αυτά τ' αυγά;

— Φρεσκοτάτα, άφεντικό... Θυμάστε εκείνα που πήρατε τά Χριστούγεννα; Ήτανε κανένα χαλασμένο;

— Όχι.

— Έ, λοιπόν, από τά ίδια είναι.

Συγγικές τρυφερότητες:

— Χασμουρέισα, βλέπω... Πλήττει, λοιπόν, μαζύ μου;

— Νά σου πω, γυναίκα. Ό άντρας κι' ή γυναίκα, όταν είναι αγαπημένοι, καθώς ξέρεις, δέν είναι παρά ένα και τό αυτό πρόσωπο. Λοιπόν, όταν είμαι μαζί σου, μου φαίνεται πως είμαι μόνος και γι' αυτό πλήττει!

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΑΛΛΗΛΟΜΙΣΟΥΜΕΝΟΙ ΘΑΝΑΣΙΜΩΣ!

Ένας Έλλην ζωγράφος που δολοφονήσε τούς αντίπαλους του. Πώς ο Βελισσαρίος ο Κορινθίος, ένας Έλλην ζωγράφος που έζησε τον 17ου αιώνα, ζηλοτυπώσε και έδολοφόνησε τούς Ρομπτενς. Πώς έσυκοφαντείτο ο μέγας καλλιτέχνης και πώς διέψευθε τις συκοφαντίες. Γιατί ένας ηθοποιός είχε φυλακίσει τόν αδελφό του, κτλ.

Πολλοί από τούς μεγάλους καλλιτέχνες, τόν όποιον τά έργα θαυμάζει σήμερα ή ανθρωπότης, ως άνθρωποι δέν ήρθαν ούτε τέλειοι, ούτε άνεξίτητοι. Μερικοί μάλιστα πιστεύουν ότι όλοι γενικώς οι καλλιτέχνες είναι άνθρωποι κακοτροχείς και έδολοφόνες. Αυτό βέβαια αποτελεί ύπερβολή και συκοφαντία, τό γεγονός όμως είναι ότι πολλοί καλλιτέχνες έγιναν άνομοιστοί άκριτως για τό έδολοφόνικό τους πνεύμα, ή για τή μεγάλη ζήλια τους.

Ο Βελισσαρίος ο Κορινθίος, ένας Έλλην ζωγράφος που έζησε πρώτα στην Ιταλία στις αρχές τού 17ου αιώνα, ζηλοτυπώσε τούς άλλους ζωγράφους που τόν ανταγωνιζόντουσαν, ώστε πληρώσε μπράβους για να τούς σκοτώσουν!

Παρέχεται μάλιστα ότι μεταξύ των άλλων, σκότωσε ιδιοχείρως τόν ζωγράφο Λουδοβίκο Ροδγίηρο, τόν όποιον έντούτοις είχε αναδείξει τόν έρωτα και τόν όποιο άρχισε να μισή θανάσιμα, όταν απέκτησε γιανή μεγάλου ζωγράφου.

Μερικοί ιστορικοί κατηγορούν ακόμα τόν Βελισσαρίο ότι έδολοφόνησε και τόν συνάδελφό του Δομενικίνο, τού όποιου πολλά έργα κοσμούν σήμερα τά μεγάλα Ιταλικά μουσεία.

Άλλά κι' ο μέγας ζωγράφος Τισιανός ήταν τρωμαίος ζηλοτυπώσ και φθονερός. Είνε γνωστό ότι ζηλοτυπώσε κι' απόν άζωμα τόν αδελφό του. Άλλά περισσότερο απ' όλους τούς συνάδελφους του μισούσε τόν Λικίνιο, ό όποιος όμως τόν άνταπέδωσε τό μίσος του με τό παραπάνω.

Τόσο σφοδρό ήταν τό μίσος που είχαν μεταξύ τους ο Τισιανός κι' ο Λικίνιος, ώστε πολλές φορές πιανόντουσαν και στά χέρια.

Ό Άβραάμ Ζάνσενς, ένας ηθρονημένος σήμερα Φλαμανδός ζωγράφος, μισούσε επίσης θανάσιμα τόν Ρομπτενς. Κατόρθωσε μάλιστα να πάσχι με τό μέρος του τόν προσφιλέστατό του μαθητή, τόν Ρομπτού, και να τόν πείσει να ένοική με μερικούς άλλους για να επιδώσουν με κάθε τρόπο τή δυσφήμησι και τήν πτώσι τού μεγάλου διδασκάλου.

Ό Ρομπτενς όμως περιφρόνησε, άμυνόμενος κατά των κακοβούλων έχθρών του, να τελειοποιήσει τήν τέχνη του και να δημιουργήσει τά γνωστά του άριστουργήματα, που θεωρούνται σήμερα μοναδικά άποκτήματα για κάθε μουσείο.

Όταν ο Ρομπτενς ζωγράφισε τόν περίφημο πίνακά του «Η Άποκαθήλωσις», οι έχθροί του τόν κατηγορήσαν ότι δέν ήξερε να ζωγραφίζει τοπία και ότι έλήρωσε τρεις ζωγράφους, τόν Σνάιντερ, τόν Ούνντερ και τόν Βιλντερ, για να τού ζωγραφίσουν τά φόντα των πινάκων του.

Είς άπάντησιν τής συκοφαντίας αυτής, ο μεγαλοφυής καλλιτέχνης έζωγράφισε τότε τέσσερα ύπέροχα τοπία, τά όποία προκάλεσαν τόν γενικό θαυμασμό.

Ύστερ' απ' αυτό, οι συκοφάντες του άναγκάστηκαν να σωπάσουν.

Κατά τόν ίδιον τρόπο άποστόμωσε κάποτε κι' ο Ιταλός ζωγράφος Κάρινι τούς συκοφάντες του, οι όποιοι τόν κατηγορήσαν ότι ή «Θεραπεία τού Παράλυτικού» δέν ήταν έργο δικό του, αλλά κάποιου φίλου του.

Ό Κάρινι εκάλισε τότε στο άτελιέ του τόσο τούς φίλους του, όσο και τούς έχθρούς του και μπροστά τους ζωγράφισε έναν καινούργιο πίνακα, άφου κατέστρεψε τόν παλιό.

Δέν είναι όμως μόνο οι ζωγράφοι ζηλοτυποί κι' έχθιστοι. Από τήν ίδια άρρώστεια πάσχουν και οι ήθοιοι και όλοι οι άλλοι καλλιτέχνες. Για να περιορισθούμε σ' ένα μόνο παράδειγμα, αναφέρουμε τόν μεγάλο ήθατοίο Ταμάνιο, ό όποιος κρυτούσε σχεδόν φυλακισμένο μέσα στο σπίτι του τόν αδελφό του, επίσης ήθατοίο, γιατί φοβόταν μήπως παίζει κι' αυτός σε κανένα θέατρο και έπισπασθεί τή δόξα του.

